

УПУСТВА ЗА ОГРАНИЧАВАЊЕ ДРЖАВНИХ ШУМА, 1900.

Садржај

1. О комисијама за ограничавање: чл. 1, 2 и 3
2. Помоћно особље: чл. 4 и 5
3. Обзнана и почетак рада: Чл. 6, 7 и 8
4. Уступање мањих шума: чл. 9, 10 и 11
5. О суђењу: чл. 12, 13, 14, 15, 16 и 17
6. Постављање граница: чл. 18, 19, 20, 21 и 22
7. О пријавама: чл. 23, 24 и 25
8. О граничном протоколу: чл. 26
9. О поведеним споровима код судова: чл. 27
10. О ограничавању у новим крајевима: чл. 28
11. Издржавање комисија: чл. 29

Образац за гранични протокол

Образац за тапију

630*2
(094.5)

Савремена Министарства Управе

УПУСТВА

ЗА

ОГРАНИЧАВАЊЕ ДРЖАВНИХ ШУМА



БЕОГРАД

ДРЖАВНА ШТАМПАРИЈА КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

1900.

Уведено у нови инвентар бр. 2122
1 јануара 1942 год.
Београд.

УПУСТВА



ЗА

ОГРАНИЧАВАЊЕ ДРЖАВНИХ ШУМА



БЕОГРАД

ДРЖАВНА ШТАМПАРИЈА КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

1900.



Чл. 6.
39076

ПРЕГЛЕД УПУСТАВА ЗА ОГРАНИЧАВАЊЕ ДРЖАВНИХ ШУМА

	СТРАНА
I. О комисијама за ограничавање: чл. 1. 2. и 3.	5
II. Спомоћно особље: чл. 4. и 5.	6
III. Обзнана и почетак рада: чл. 6. 7. и 8.	8
IV. Уступање мањих шума: чл. 9. 10. и 11.	9
V. О суђењу: чл. 12. 13. 14. 15. 16. и 17.	12
VI. Постављање граница: чл. 18. 19. 20. 21. и 22.	18
VII. О пријавама: чл. 23. 24. и 25.	22
VIII. О граничном протоколу: чл. 26.	25
IX. О поведеним споровима код судова: чл. 27.	26
X. О ограничавању у новим крајевима: чл. 28.	27
XI. Издржавање комисија: чл. 29.	27
Образац за гранични протокол	29
Образац за тапију	31

На основу чл. 148. закона о шумама, а са обзиром на закон о изменама и допунама тога закона од 26. Јануара ове године, Министар народне привреде прописује ова

У П У С Т В А

ЗА

ОГРАНИЧАВАЊЕ ДРЖАВНИХ ШУМА

І. О комисијама за ограничавање.

Чл. 1.

По чл. 4. зак. о шумама ограничавање државних шума у Србији врше нарочито за то одређене комисије, које се састављају и попуњавају по чл. 5. истог закона.

По истом чл. 5. зак. о шумама комисије се постављају или за административне округе или за поједине шуме, без обзира на њихово простирање у једном или више округа.

Министар народне привреде води према томе старање: за које ће се округе, односно државне шуме и шумска земљишта, и када, с обзиром на одредбу чл. 17. зак. о шумама и према материјалној могућности, комисије поставити; одређује место у коме ће се и дан кога ће се која комисија састати и рад отпочети, и најзад он се стара, да се на место чланова спречених болешћу, отказом или ма на који начин, други постављају указом, чим о томе добије извештај од председника комисије.

Лица постављена за чланове комисија, дужна су следовати позиву Министра народне привреде на рад.

Чл. 2.

По другом одељку чл. 5. зак. о шумама председник је комисије најстарији по положају чиновник, а најмлађи по положају врши дужност деловође.

Према томе искупљени чланови, у одређеном месту и у одређени дан, састаће се истог дана у канцеларији највише управне власти у месту, и држати прву седницу, на којој ће према горњој одредби закона изабрати председника и деловођу, посаветовати се о појединостима за почетак рада и утврдити их, па о томе написати записник, који ће сви чланови комисије потписати.

Председник комисије поднеће одмах о томе извештај Министру народне привреде, ради његовог знања да се комисија образовала и рад отпочела.

Чл. 3.

Дужности председника и чланова комисије прописане су у чл. 6. зак. о шумама и они су дужни придржавати се строго тих прописа.

Важност и прешност посла изискују од чланова комисије пуно озбиљности, ревности и брзине у раду. Тога ради комисије ће радити поверени им посао свакодневно, па и у празничне дане, сем народних празника.

Председници ће под личном одговорношћу водити бригу, да се у напред за сваки дан одређује час, кога ће се поћи на терен или рад у опште отпочети, и то што раније, како би се провело у раду цело дневно време. У сваком раду дужни су сви чланови узимати најживље учешће.

Поред осталих дужности председници су дужни извештавати Министра народне привреде, чим који од чланова буде спречен, да се одмах може други поставити.

О своме раду дужне су комисије држати чешће седнице и водити записнике седница, у које ће уводити: шта су кога дана и с каквим одлукама радиле, и на основу којих ће после састављати граничне протоколе.

Ове записнике дужни су потписивати сви чланови комисија, наравно са образложеним одвојеним мишљењима, ако их и кад буде било.

II. Спомоћно особље.

Чл. 4.

При свакој комисији налазиће се увек по један полиц. чиновник, кога одреди окружно начелство, односно срески начелник. Њему ће се на најбржи начин одређивати и замена, при прелазу комисије у други срез или иначе, према захтеву председника.

Министар народне привреде поставиће одмах за сваку комисију по једног геометра или инжињера, а по потреби и на захтев председника поставиће и двојицу. Исто тако, према указаној потреби и по предлогу председника, Министар народне привреде поставиће и нарочитог писара комисији, или овластити председника, да с времена на време може узимати писара за преписивање граничних протокола и осталог, по у напред утврђеној дневници.

Сем тога Министар народне привреде одредиће за сваку комисију по једно лице, које ће стално, или с времена на време, давати комисији потребна обавештења и заступати пред њом државне интересе.

Дневнице овим службеницима одређиваће Министар народне привреде.

Председници комисија могу сами погодити, за краће или дуже време, према потреби, по дневној, недељној или месечној награди, најнужнији број сталних службеника, који ће вршити службу фигураната при премеравањима и руководиоца послуге, коју су по чл. 7. зак. о шумама дужне општине давати.

Чл. 5.

Полицијски чиновник, председник општине и кмет села у коме комисија ради, дужни су у свему бити на услузи комисији, давати јој потребна обавештења и приносити податке, добављати људе, отклањати сметње и у опште је помагати у њеном раду (в. чл. 8. ових упуштава).

Нарочита њихова брига, особито полициског чиновника, биће, да се мимо заинтересована непосредно и позвана лица, не скупља свет око комисије, те да не позван утиче на њен рад и досађује појединим члановима њеним. Свакога непозваног они су дужни с места удалити, а нарочито на захтев председника или кога члана комисије, и у случају непослушности строго казнити. Исто тако дужни су пазити, да и позвана и непосредно заинтересована лица остану увек у границама пристојности и уљудности; у противном да и с њима најстроже по закону поступе без икакве формалности од стране председника и чланова комисије (в. чл. 8. ових упуштава).

С друге стране дужност је председника пазити и стати на пут, по потреби и мерама из чл. 6. зак. о шумама, да сами чланови комисије и спомоћно јој особље, а нарочито кметови, не дају повода не надлежним лицима, да комисију прате и у њен се посао мешају.

III. Обзнана и почетак рада.

Чл. 6.

Министар народне привреде одређиваће у напред свакој комисији, у колико то указом о њеном саставу не би било одређено, коју ће шуму, или које ће шуме и којим редом, имати да осматра и граничи, било да те шуме нису раније никако граничене, или да није урађено све што треба, да држава може на њих добити тапије.

Обзнану о почетку рада за прву на реду шуму наредиће министарство народне привреде преко полиц. власти, и позвати заинтересоване општине, села и приватна лица, да спреме потребне податке по чл. 9. и 10. зак. о шумама, и да кметови и заступници оне општине, која буде прва на реду, предстану комисији, са својом пријавом и потребним подацима, онога дана, кога се она буде састајала. Комисија ће даље сама обзнањивати осталим општинама и селима, на начин изложен у другом одељку чл. 9. зак. о шумама, кад ће на њихове атаре прећи.

А ступивши на атар једне општине комисија ће се претходно уверити је ли дошла потврда о обзнани, па ако није председник ће наредити што треба преко полиц. чиновника, да се потврда добије на најбржи начин.

Чл. 7.

Отпочињући рад око једне шуме комисија ће на првом месту размотрити акте и документе, који јој буду стављени на расположење о тој шуми од стране министарства народне привреде, а затим потраживаће оне општине или села, где рад почиње.

После тога комисија ће извршити општи преглед шуме, бирајући тачке у њој и са стране, с којих се то да најбоље извршити, ради упознавања њене просторности и величине, висинског положаја, обраслости гором, старости и врстама горе, удаљености појединих тачака од најближих насељених места и околних поља, физичких особина земљишта, везе и прекида са апсолутно шумским земљиштима и т. д. и на тај начин створити себи што јаснију слику онога простора, који има да граничи, са свима његовим главним особинама.

Где би настала потреба да се добије ближе уверење о правој старости шуме, комисија може се о томе уверити и бројањем годишњих прстенова на пањевима најстаријег дрвећа, прерубљеним на 50 сантиметара висине изнад земље.

Тек после извршеног општег прегледа, бар дотле, докле је он потребан ради правилног хватања првих граничних веза, комисија ће приступити суђењу о границама и самом граничењу.

Чл. 8.

За податке и обавештења, која би комисији била од потребе, она се може обраћати непосредно дотичним властима, које су по тач. 4. чл. 6. зак. о шумама дужне одмах одазивати се њеним захтевима.

Ну у случају да сви прибављени подаци не би за већину чланова комисије били довољни, уз остале напомене ових упустава, па би се међу њеним члановима појавио неспоразум од већега значаја, нарочито о својини целог или већег дела какве шуме и шумског земљишта, — председник комисије представиће ствар Министру народне привреде, и тек после његовог одговора комисија ће изрећи пресуду, по чл. 13. зак. о шумама.

По члану 14. зак. о шумама допуштена су и одвојена мишљења, и у том случају комисија изриче пресуде већином гласова. Према томе напуштање рада на пречац, приликом суђења на терену и иначе, или и само стављање таквога услова, услед неслагања у мишљењу са већином, сматраће се као намерно ометање комисије у њеном раду и небрежљиво вршење наредиба. Председник комисије дужан је у таквом случају учинити одмах што треба, да се са дотичним чланом поступи по предпоследњем и последњем одељку чл. 6. зак. о шумама.

Исто тако, и по истој одредби закона, председник ће поступити и према стављеном комисији на расположење полициском чиновнику и општинским часницима, за неуредно и небрежљиво вршење комисијских наредиба од њихове стране (в. чл. 5. ових упустава), као што ће по тач. 4. чл. 6. зак. о шумама достављати Министру народне привреде и оне власти и органе, који би се у преписци с комисијом показали не предусретљиви, неуредни и лабави, и тиме стварали застој у комисијском раду.

IV. Уступање мањих шума.

Чл. 9.

Ако би комисија упућена била да граничи какав засебни простор, који је мањи од 200 ектара, она ће, — узимајући у обзир и оцену, с једне стране величину целе шуме и шумског земљишта са свима огранцима, а с друге

потраживање општине или села, поднесено у смислу одредбе чл. 10. зак. о шумама, — одлучити: да ли ће такав простор у опште и граничити, или ће га оставити општини, односно селу.

Ну ако тако мали простор не потражује општина или село у чијем је атару, или га не потражује под условима прописаним у закону, комисија ће га, ма био и најмањи, ограничити и поступити даље по одредбама чл. 14. закона о шумама и по чл. 26. ових упуштава.

Чл. 10.

Кад цео комплекс шуме и шумског земљишта, засебан и без везе са другом којом оближном државном шумом, износи мање од 200 ектара, а спада у атар једне општине или села, па га целог општина или село тражи за се под законским условима, комисија неће ни приступати граничењу, већ пресудити да се он оставља општини или селу, па му пресуду издати у препису, а исту са актом потраживања и прикљученим му подацима послати Министру народне привреде, са својим извештајем, не упуштајући се ни у што даље.

У извештају ће комисија, по могућности, описати уступљени простор: по величини, главним називима, висинском положају, конфигурацији и физичким особинама земљишта, са врстама дрвећа, старошћу и густином горе на њему, одстојање од најближих насељених места, зиратних имања и друмова, као и да ли и у колико потпада под одредбу чл. 66, зак. о шумама, па изјавити: како би према општем стању његовом требало у будуће са њим поступати.

За случај да тако засебна шума или шуско земљиште испод 200 ектара, припада атарима више села, и она је споразумно, подељену или не подељену међу села, траже, комисија ће тако потраживање сматрати као једно и једном пресудом поступити по горњем.

Исто ће тако поступити и у случају да такав простор, који припада атарима више села, потражује само једно село а остала не, ма да су о доласку комисије извештена, и пресуду ће издати ономе, које тај простор прописно тражи.

Ако су села сагласна о границама тако мале шуме, али свако за се тражи свој део, комисија ће прво једном пресудом огласити, да се по одредби чл. 10. нема шта граничити за државу, а затим на основу те пресуде издати

свакоме селу посебне пресуде о томе, да му се на основу његове молбе и података по чл. 10. зак. о шумама и пресуде комисије оставља у својину тражени део шуме и шумског земљишта, са описом граница, које неће премеравати, па све акте о томе послати са својим извештајем Министру народне привреде.

Ако села нису сагласна, већ свако хоће за себе целу шуму, или се у опште у својим пријавама споре о границама докле је чији атар, па се ни пред комисијом не би могла споразумети, комисија ће изрећи пресуду, да граничење није по чл. 10. зак. о шумама ни предузимала, што је простор мањи од 200 ектара, а околна га села траже са оправданим разлозима и под законским условима, којима га и оставља; ну како села нису сложна о границама докле је чији атар, то се упућују да питање о томе расправе код редовних судова, — па онима, која и такву пресуду буду захтевала, издати је у препису, а акте са својим извештајем послати Министру народне привреде. Али, ако би се села сагласила и комисији изјавила пристанак и жељу, да им она одреди границе атара, комисија ће то учинити, па према томе и пресуде им издати.

У својим пресудама комисија ће, поред разлога са којих оставља општини или селу целу или неки део шуме, цитирати и све услове из поменуто одредбе закона, под којима се то оставља.

Чл. 11.

На начин изложени у предњем члану комисија ће поступити и онда, ако би цео засебни комплекс шуме и шумског земљишта био и већи од 200 ектара, али га околне општине и села, чији се атари у њему сучељавају, тражећи свако за се на прописни начин (чл. 10. зак. о шумама) део свога атара, — траже на тај начин целог, а према поднесеним податцима комисија нађе, да би им се испуст и сувише стеснио, ако им се не би по молбама учинило, а нарочито ако би део, који би се, без осетног уштрба по преке потребе тих општина и села, имао за државу ограничити, износио мање од 200 ектара.

За боље уверење о правој величини, комисија ће наредити, да геометар изврши премер до крајњих тачака, које она буде одредила, у свакоме ономе случају, када би величина без премера била сумњива.

V. О суђењу.

Чл. 12.

Приступајући раду око шума и шумских земљишта, која су већа од оних, о којима је реч у предњим члановима 9., 10. и 11., комисија ће, ако би се појавио пред њом спор о својини, било целог шумског простора или појединих делова његових, поступити по одредби чл. 13. закона о шумама.

По тој одредби закона „комисија суди по савести о границама и својини шума, изузимајући случајеве где се својина доказује уредном тапијом или судском пресудом“, и при суђењу ће се, по потреби, обзирати на одредбе закона поменутих у истом члану.

Крајње пак границе, до којих се може простирати право државе, и крајње границе до којих комисије, с друге стране, могу ићи при задовољавању по савести потребâ општина, села и приватних лица, на рачун државног права својине, — излажу се у следећим члановима 13. и 15. ових упуштава, а комисијама се оставља да с обзиром на то поступи даље по горњој одредби закона.

Чл. 13.

Што се тиче државног права својине на шуме и шумска земљишта комисијама се скреће пажња:

I. Да су све, нарочито веће шуме и шумска земљишта, чисто планинског карактера, обрасле или опкољене старом гором, законски сматране, па се и данас сматрају, као опште добро, — како по садашњем закону о шумама (чл. 1. тач. 1. и 2.), тако и по шумској уредби од 4. априла 1861. године (§. 3.), коју је садашњи закон о шумама заменио, као и по свима ранијим уредбама, од почетка законодавства у нас, па и по §. 248. грађанског закона, — на које нико, сем државе, није могао имати права својине;

II. Да је по §§. 11. и 12. шумске уредбе од 1861. год., као и по ранијим уредбама, допуштено било општинама и селима, у чијим се атарима исте шуме налазе, само *право уживања* попаше, жиропађе и дрва за домаћу потребу становника;

III. Да је полагање већих права, како од стране општина и селâ, тако и појединих лица, а нарочито права сопствености на старе шуме и шумска земљишта, противно како ранијим уредбама о шумама тако и одредбама §§. 232, 234 и 248. грађанског закона;

IV. Да се према томе из законског *права уживања* у шумама не може изводити ни какво друго законско право, као што су: својина, државина и т. п. па се не може употребљавати ни као начин за прибављање истих (н. пр. путем застарелости), пошто одредбе грађан. закона о томе вреде за зиратна имања по селима и обрађеним пољима, о којима мимо тај (грађански) закон није било нити сада има особених уредаба или закона, као што је случај са шумама;

V. Да су општине и села дужни били, по одредби чл. 7. под а закона о порезу и по правилима о попису од 1884. године, пријавити шуме својих атара ради плаћања пореза, *као уживаоци а не као сопственици*, те по томе и по §. 24. грађ. закона да плаћање пореза не може бити ни у ком случају основ за право својине шума на штету државе;

VI. Да су, по свима ранијим уредбама о шумама и шумском земљишту, и по §. 232. грађ. закона, могла поједина лица добити по какав простор у шуми само по одобрењу надлежне *државне* власти, на што им је издавано увек и писмено о томе;

VII. Да је присвајање шумских земљишта без одобрења државне власти, и њеног писмена, ну по самом одобрењу општинске власти или без и овога, чак и по општинским а не само по општенонародним и чисто државним шумама и земљиштима, — било увек не само забрањено него и кажњиво, како по особеним уредбама (тач. 10. уредбе од 1840. год. Зборн. I. стр. 175; уредба од 1858. год. Зборн. XI. стр. 53; §§. 70. и 71. шумске уредбе од 1861. год.), тако и по казненом закону (§. 160. од 1850. год. Зборн. V. стр. 161; допуна од 1860. год. Зборн. XIII. стр. 156. и §. 375. а садашњег казног закона), те таква заузећа, ма када учињена, не могу бити никада правна и законита на штету државе, како по горњим уредбама и законима, тако ни по §§. 225, 226 и 926. грађ. закона;

VIII. Да се према томе за општинске и сеоске шуме могу сматрати само оне, које је и законодавац поменуо у трећем и четвртом одељку чл. 1. зак. о шумама, — а то су: из нова подигнуте шуме после 26. октобра 1833. године и шуме задобивене на *законити* начин — куповином или пресудом —, о чему онда општине или села морају имати и исправне документе;

IX. Да су дакле државне све оне шуме у старим границама Србије (за шуме у новим крајевима в. чл. 28. ових упуштава), у којима се налази дрвеће, или стоје трагови да га је било, старије од 67 година, ако општине и села у чијим се атарима налазе, не докажу својину извршним пресудама о својини и уредним тапијама;

X. Да то важи и за оне шуме и шумска земљишта, по којима и око којих се налази и млађе дрвеће, али које је израсло из семена, а нарочито из пањева и жила, старе сатрвене горе, без вештачког сејања о трошку кога другог сем државе, и најзад

XI. Да приватна лица могу полагати пуноважно право својине на поједине просторе земљишта у шумама само на основу исправних тапија, извршних судских пресуда о својини и писмена од стране надлежне државне власти, а никако по другим каквим основима, као што су; старина, дедовина, очевина, државина, сведоци, пресуде и поравњења о деоби и т. д., јер то махом има свој корен само у законитом праву *уживања*, према коме су поједина лица могла подизати по шумама склоништа за чобане и за своју стоку, коју су, у смислу ондашњих уредаба, напасала у истима и жирила, те се то ни по каквој законској одредби не може узимати за основ њиховог права својине. Што већина нема тапија на своја имања, чак ни на кућне плацеве, па ипак никоме не пада на ум да им спори право својине, — то може да вреди и вреди само за она имања, о којима не постоје друге уредбе сем грађанског закона, а ни у ком случају за јавне испусте и шумска земљишта, о којима су од вајкада постојале особене уредбе (в. и уредбу од 6/III 1862. г. *о забрани насељавања по планинама*), и која, ни по тим нашим ни по ранијим турским законима, нису могла бити, *без пуноважне исправе*, предмет приватне својине (в. чл. 38. аграр. закона).

Чл. 14.

С обзиром на објашњења изложена у предњем члану, као и на одредбе закона о порезу, комисија је даље дужна имати на уму, да држава има неспорно право својине:

а, На све шуме именоване као државне у чл. 1. тач. 1. и 2. зак. о шумама, па било да су се и раније звале државне или општенородне, и било да су их општине и села ма под каквим именом пријавиле за плаћање пореза или не;

б, На све шуме и земљишта, на која су општине и села одрекла плаћање пореза, те су према чл. 12. зак. о порезу прешла у државну својину;

в, На све шуме и земљишта, која приликом пописа нису пријављена ни у пописне књиге ни на чије име уведена (чл. 18. зак. о порезу).

Чл. 15.

При суђењу *по савести* (чл. 13. зак. о шум.) скрећем пажњу комисијама, да је потребно имати на уму, поред осталог, нарочито ово двоје: *прво*, потребу државе, поред њеног права према напоменама из предњих чланова 13. и 14., да, као чинилац првог реда у људском друштву, располаже довољним привредним изворима за ујемчење и заштиту економског опстанка свију држављана, и *друго*, да се подмирењем те велике потребе не уништи, с друге стране, могућност за економски опстанак мањих јединица: општина, села и породица.

Као год што држава нема интереса, да присвајањем шума и шумског земљишта до крајњих граница, онемогући опстанак ни једнога свог и најмањег члана, ако му овај зависи од неког дела тога земљишта, — исто тако нема разлога допустити, да општине, села или поједини људи, зарад личних а на штету општих интереса, често без стварне потребе и још мањег права, присвоје и оне просторе, којима или неће хтети или неће бити кадри да рукују, а да не наносе трајну штету целој околини, а преко ове и држави, која је дужна да изједначује и штити интересе и права свију.

Имајући даље на уму, да право и правни односи нису основица економским, већ на против да потичу из економске потребе, комисија треба, кад је реч о суђењу по савести, да своди питање на чисто економску потребу, и то: с једне стране на потребу државе, чији се интерес своди на интерес свега па и околног становништва, а с друге на потребу дотичне општине, села или приватног лица, и да своје пресуде скреће у корист оне стране, код које питање трајног опстанка, по свима приликама и обзирима, буде доказало јачу животну потребу.

Да суђењем по савести комисије не би грешиле и нехотице, на штету које било непосредно заинтересоване стране, законодавац је прописао у чл. 9. и 10. закона о шумама какве податке потражиоци имају поднети комисији уз своје пријаве. Ти подаци, уз оцену општих и посебних

месних прилика, даваће комисијама довољно ослонаца за савесне пресуде, где год се само по савести буде судило, и зато их препоручујем нарочитој важњој комисији.

Чл. 16.

Као уредне тапије (чл. 13. зак. о шум.), у случају да се својина шумских земљишта њима доказује, сматраће се оне, које је потврдио првостепени суд.

Ну ако се појављени сопственик сам убаштинио, својина се по такој тапији безусловно признаје само онда, ако је од дана потврде првостепеним судом, према §. 931. грађанског закона, прошло 12 година. А ако то време није прошло, ако уз то на тапији нема потписаног заступника државе као суседа, а нарочито ако се убаштињено имање налази у обиму државне шуме и на апсолутно шумском земљишту, па било под гором или обзирањено, и било да га и сада ужива убаштињени или да је на другога пренесено, — комисија — обзирући се на законски израз *уредна тапија* — може пресудити о својини ослањајући се више на друге основе (извршне пресуде, ако их буде, или на савест), него ли на такву тапију.

За уредне тапије и без обзира на застарелост ваља сматрати и оне, које су издате по §. 57. шумске уредбе од 1861. године, на основу уживања од 15 година, према одобрењу и писмену државне власти, као и оне, које је суд издао на основу продаје, коју је извршила власт на јавној лицитацији.

Уредним тапијама равнају се и писмена државне, а не и саме општинске власти, по којима је са одобрењем надлежног Министра уступљен извештан простор приватном лицу на уживање на основу §. 59. шумске уредбе и по чл. 6. зак. о насељавању.

У случају да општина или село има писмено од надлежног Министра, да му се неки простор шумског земљишта уступа у својину ради подизања шуме, по допуни §. 26. укинуте шумске уредбе, — комисија ће по таком писмену признати својину само онда, ако се увери, да на том простору раније доиста није било шуме, и да је општина или село извршило пошумљење; иначе судиће о томе простору као да такво писмено и не постоји.

Чл. 17.

Под судским пресудама (чл. 13. зак. о шумама), по којима ће комисије признавати својину, ваља разумети: извршне пресуде судова, изречене по њиховој надлежности,



решења аграрних комисија у новим крајевима, пресуде изречене пре садашњег грађанског и осталих закона наших, као и оне пресуде комисија из ранијег доба, које је усвојио Државни Савет и потврдио Владалац, али код свих са нарочитим обзиром на то: **је ли суђено о својини или о синору.** Код пресуда изабраних и општинских судова нужно је обазирати се још и на време *кад је суђено*, с тога, што се у новије доба, од 1891. год., како се почело говорити и радити на ограничавању шума, прибегавало по негде тим судовима само с тога, да се без икаквог основа, а на штету државе и њеног права, прибави ма какав докуменат за присвајање шума и шумског земљишта, јер се код првостепених судова није ни могао о томе повести спор без знања државе, као правог сопственика.

Пресуде, по којима је вођен спор о синору, као и пресуде о деоби, нарочито изабраних судова, где се није ни могло судити о својини, већ само о границама, до којих се простире законом допуштено право уживања појединих општина и села, или до којих ће се у будуће простирати посебично *уживање* приватних лица онога земљишта, које су дотле заједнички, законито или незаконито, уживала и зиратила, — такве пресуде немају доказну силу за својину на штету државе.

Сем тога, у случају да се својина шуме, или неког дела шумског земљишта, хоће да докаже пресудом, по којој је општини, селу или приватном лицу, досуђена каква накнада за штету, или да је осуђено на накнаду трошкова, што није могло својину доказати, — ваља имати на уму: да су ранији спорови око штете на државном (општеном) земљишту вођени често без знања и учешћа државе само с тога, што су раније уредбе и §. 25. шумске уредбе од 1861. год., која је важила све до 30. марта 1891. године, стављали у дужност кметовима, у оскудици нарочитих државних органа за чување општеном шума, да *они* воде непосредни надзор над тим шумама у својим атарима, па још обвезивали општине на извесне трошкове око тога, и то изреком *у накнаду за право уживања* попаше и жиропаше у истим шумама. То право уживања често се и раније, као и данас, извртало, намерно или ненамерно — погрешно свакојако, у право својине, па је то и давало повода како парничењу око штете и иначе без учешћа државе, тако и таким пресудама, које с тога и не могу служити за доказ својине

на штету државе, па макар да је суђено по њима и о својини, али противно уредби од 7. марта 1858 год. ВБр. 254. (зборн. XI. стр. 53).

С тога, а са обзиром на напомене из чл. 13. ов. упуст. комисије се неће, при пресуђивању о својини, управљати по таким пресудама, као ни по онима о синорима и о деоби, ни по пресудама и решењима којима је ко ослобођен од кривичне одговорности за горосечу, услед полагања права својине, а без пуноважног документа о истој, ни по произвољним уписима у пописне књиге, нити ће најзад за доказ о својини примати сведоке, но ће у свима таким случајевима расправљати ствар по савести, према чл. 13. закона о шумама с обзиром на чл. 15. ових упуштава.

VI. Постављање граница.

Чл. 18.

При испитивању крајњих граница шуме комисије се неће управљати само по обраслости земљишта гором, већ по томе: докле се простире чисто шумско земљиште ма и не било обрасло дрвећем и шибљем, али које, по својим карактерним особинама, по своме положају, вези са шумом и физичким својствима, — није ни за што друго трајно употребљиво, сем за подизање горе или за пашњаке (сувате).

Оне просторе, који се налазе у непосредној близини насељених места, по равницама око река и потока, као сеоски потеси, који по себи већ не носе планински карактер, а налазе се у притежању приватних лица, комисија ће сматрати да су ван граница државне шуме.

Већи питоми заравањци у планинским местима, у пола или сасвим обрађени, у којима никада сеча по објавима није вршена, чији изглед по себи сведочи дуготрајно обрађивање, који су од вајкада били под заједничком оградом, као сеоски потес, и били у притежању приватних лица из околних планинских села, која или су оскудна или немају зиратног земљишта на другој страни, сматраће се и сада такође као приватна својина, ну и то само дотле, докле допире рејон зиратних земаља, а не и самовласно заузета шума и апсолутно шумско земљиште околних простора. Оваки су случајеви ретки, и с тога је нужно пазити, да се ово не примени на појединачна или договорна самовласна заужећа из новијега доба, по шумским пропланцима, који раније нису били под оградом

ни припадали приватним лицима, као ни на оне планинске просторе, са којих су читава села или засеоци расељени, и у замену за одузети простор дато им још онда друго земљиште.

Комисије ће у опште тежити, да као државна својина остану, у колико се тиме не вређа законито право другог, сва брдска места, која се по природи својој карактеришу као планинска, врлетна, стрменита, кршевита, или изложена осипању, одроњавању и спирању с већих висина, нарочито ако су изнад друмова, железница и питомина, којима прете јаким и сталним засипањем, па била под гором или без ове.

Чл. 19.

Постављање границе комисија је дужна да предузме и продужи у присуству полицијског чиновника, заступника општине или села, кметова и граничара. Где би сталну границу било тешко поставити одмах, комисија ће поставити најпре привремене белеге, па сталну границу доцније одредити, кад боље упозна терен и похвата везе (в. чл. 7.).

За граничну линију ваља узимати, где је год могућно, природне границе, као: реке, потоке, јаруге, угнућа и преседлине (превоје); а затим друмове, била, вододелнице и т. д. мотрећи, да ограничени простор добије у главном што правилнији облик.

Идући датим природним працем граница се не мора неприродно ломити и кривити, ако би наишла на какво приватно имање, увучено у државну шуму, већ може ићи преко истог имања, па са оним делом овога, који остаје у границама државне шуме, поступити као и са осталим приватним имањима у ограниченом простору (в. чл. 25.).

Чл. 20.

Ценећи захтеве и потребе општина и села, комисија ће се старати, да се те потребе подмире, где је год могућно, већим и мањим окрајцима и окукама, које отежавају заокружавање граница и доцнији надзор над шумом, као што прописује чл. 10. зак. о шумама.

При оцењивању колики ће и који део оставити општини или селу, комисија ће, без обзира да ли потражилац плаћа порез на који део или не, узети на првом месту у оцену податке, поднесене по горњој одредби закона о имовном и бројном стању целога становништва и стоке; затим да ли општина или село има на другој страни шуме или земљишта на коме би је требало подићи; да ли је

становништво, по месним приликама, више упућено на сточарство и планинско или на пољско газдовање; да ли је општина или село имало раније своје шуме, па утрло или самовласно изделило и т. д. Узимајући све то у оцену, а са обзиром на одредбу чл. 10. зак. о шумама и на напомене у чл. 15 ових упуштава, комисија треба више пажње да поклони потраживању оних општина и села, која су шуму и њено земљиште, немајући шуме на другој страни, ипак сачувала од сатирања и самовлашћа, и која су упућена на планинско газдовање; мање онима, која на другој страни имају шуме и шумског земљишта, а најмање онима, код којих се по свему одомаћила навика да гору неразложно сатиру и која су шуму и шумско земљиште још и делила.

У сваком случају општинама и селима могу се оставити у својину само они простори, који су у вези са њиховим атаром, ако им се потраживање не оснива на уредним тапијама и извршним пресудама о својини. Величина тих простора зависиће од величине општина и села, њиховог насељења, горњих и осталих прилика, према поднесеним подацима. Одредбу чл. 10. зак. о шумама, о просторима испод 200 ектара, ваља онако и разумети како је и написана, да се она односи на засебне државне шуме, а никако да свако село, па чак и засеок, треба толико да добије у својину од какве веће шуме (в. чл. 67. зак. о шумама).

При томе треба имати на уму и то, да општине и села махом немају могућности да рукују и разумно поступају са великим просторима шума и шумског земљишта, а међутим да и даље могу подмиривати своје потребе из државне шуме под законим условима.

У случају да општина или село, чији атар допире у државну шуму, не потражује од исте ништа, или не тражи на начин прописан у чл. 10. зак. о шумама, комисија ће поставити границе крајњим тачкама, до којих се шума и шумско земљиште простиру, односно заузеће у границе шуме све оно земљиште под испустом, ако и није апсолутно шумско, које је са њом у вези, а општина или село не плаћа порез на њега.

Напоследку општинама и селима, чији атар не допире до шуме, не могу се од исте одвајати засебни простори у својину. Ако је које од њих било и до сада у заједници са којим од оних, што се шумом граниче, па заједнички имала право уживања у атару шумом граничног села,

заједнички сносила све терете на тај атар, и траже опет у заједничку својину потребан им простор, — комисија ће при постављању граница преко дотичног атара имати у виду и ту заједницу. Ну ако би које негранично село полагало само за се право својине на који простор шумски, био тај простор под гором или без ове, оно ће се у томе равнати приватним лицима, и потраживање му се може признати само по исправним документима о својини, по чл. 16. и 17. ових упуштава.

Чл. 21.

Постављање граница почињаће од каквог познатијег и виднијег места с периферије, као: потока, моста, друма, превоје и т. д., па продужити десно, тако да бројеви белега иду на десно (исток, север, запад, југ; или запад, југ, исток, север и т. д.).

Граничну линију (периферију) ваља од белеге до белеге тачно ланцем или пантљиком измерити, описати и видљивим, а по могућности и што трајнијим, белегама утврдити. За белеге употребити: велико камење, умке од камена или од земље, камене зидове и одрасло дрвеће, ако би га било по граничној линији, и најзад камене или дрвене диречиће до 1 метра висине над земљом.

На сваких 200 метара одстојања треба да има по једна белега. Ну где гранична линија није права, или пролази поред зграда, поред или преко њива, ливада и других земљишта приватних лица, где је вероватност, да се белеге могу чешће, из користољубља и с чега другог, уништавати или помицати, — треба граничне белеге ударати чешће, нарочито на сваком прелому — углу, па и углове измерити и забележити. Али ако иде током реке, потока или дубоко усечене јаруге, без јакних скретања, већ обичним веругањем под тупим угловима, — ту може доћи по једна белега на крајњим тачкама, односно на саставцима сливова и оштрим угловима, па било остојање и дуже од 200 метара.

Ако граница мења правац на равници, онда ће се, где терен допушта, ископати на томе месту шанац у облику угла, који такође треба измерити и забележити, чији краци треба да су по $1\frac{1}{2}$ —2 метра дугачки, па у теме угла ударити граничну белегу — са текућим бројем. Где граница равницом иде дуже од 200 метара у једном правцу, ту на средини, односно на сваких 150—200 метара треба, ако терен допушта, ископати уз белегу прав шанац у правцу граничне линије, дугачак 2—3 метра. Шанац треба да је дубок и широк око пола метра.

Ако је гранична линија обрасла шумом, а не иде током воде, ваља шуму исећи за толико, да се с једне белеге види друга. У опште пазити, да се таласастим тереном, и где линија не иде током воде, постављају белеге тако, да се с једне виде прве десно и лево.

При описивању граничне линије ваља сазнати и записати називе места, кроз која линија иде, нарочито оних, на којима се белеге ударају. Полазећи од једне белеге означити у опису скреће ли гранична линија даље лево или десно, или иде у истом правцу.

Чл. 22.

Поступак по чл. 20. ових упуштава, у погледу на изостављање шумских простора општинама и селима, вреди за бивше општенародне и за шуме и шумска земљишта у новим крајевима.

Ну ако би се потраживање општина и села односило на чисто државно земљиште, по чл. 1. тач. 1. закона о шумама, коме су се границе, као чисто државној својини без ичијег права уживања, и до сада знале, комисија ће најпре обележити и описати границе целог простора, по предидућем члану, и гранични протокол послати суду ради издавања тапије држави, па ће тек онда приступити оцени потраживања, ну и то само ако се атар потражилачке општине или села додирује са ограниченим државним земљиштем, и поступити даље по предпоследњем одељку чл. 10. зак. о шумама.

У предлогу за уступање или размену треба изложити опширно побуде, са којих се предлог чини, а исто тако треба што потпуније описати онај простор државног земљишта, који је обележен за уступање, као и онај који треба примити у размену, ако се предлаже размена (в. други одељак чл. 10. ових упуштава).

VII. О пријавама.

Чл. 23.

Пријаве заступника општина и села и пријаве приватних лица, о њиховим потраживањима и полагању права својине, подлеже пријавној такси од 50 пара, по ТБр. 1. таксене тарифе, изузимајући оне, које закон о таксама ослобођава.

Пријаве су уредне или неуредне, према томе јесу ли саобразне одредбама чл. 9. и 10. закона о шумама, или не.

Уверења и изводи по тим одредбама закона морају се приложити пријавама у оригиналу, а документи о својини (тапије, пресуде, решења, писмена) у оригиналу или у препису, који је оверила државна власт; ну у овом другом случају дужан је сваки показати комисији и оригинал, ако би она нашла за потребно, да га сама упореди са преписом.

Избегавајући веће формалности у опште, комисија је ипак дужна по свакој пријави изрећи своју пресуду, односно одлуку, а у записницима својих састанака означити, у изводу, чијих је било и какве су пресуде и одлуке по њима изречене.

Неуредне пријаве (в. и последњи одељак чл. 24. ов. упуст.) комисија ће оставити у акте, пошто на њима назначи одлуку зашто их није могла узети у поступак.

Свако пак уредно пријављено лице, у почетку и за време рада, комисија ће саслушати на засебном протоколу, ако не би донело писану пријаву.

Чл. 24.

Напред је изложено како ће се поступити по пријавама општина и села (в. чл. 20. ов. упуст.).

Пријаве приватних лица комисија ће узимати у поступак или за време граничења или пошто исто доврши, што ће зависити од терена и осталих прилика. Ну у већим и тешко приступним планинама, комисија ће се свакојако старати, да узгред, приликом постављања границе, расправи и сва питања, која се тичу околног земљишта, да се после не би морала због тога враћати на иста места.

И после обележене границе око целе шуме, комисија ће узимати у поступак само оне пријаве и тражбине приватних лица (в. послед. одељ. чл. 20. ов. упуст.), које су јој по чл. 9. зак. о шумама поднесене са прописним подацима за време њеног рада на постављању граница, те их је при томе постављању већ имала на уму.

Земљишта, на која се уредне пријаве буду односиле, комисија је дужна на лицу места предходно осмотрити и испитати, па тек онда изрећи образложену писану пресуду на основу чл. 13. зак. о шумама и осталих законских одредаба, с обзиром на чл. 13, 14, 15, 16 и 17. ових упуштава, и ту пресуду саопштити потражиоцу на потпис акта, преко полицијске власти, па било да му што по његовом тражењу досуђује или не.

Ну ако би које лице тражило, да му комисија изда по горњој одредби закона писану пресуду, комисија ће то чинити по наплати таксе од два динара у таксеним маркама, по ТБр. 6. такс. тарифе, и марке лепити и поништавати на примерку, који предаје потражиоцу.

Коме потраживање буде досуђено и издата писана пресуда, томе се неће враћати документи (тапије, пресуде и т. д.), које је за доказ својине и у оригиналу поднео (в. чл. 15. зак. о шумама), а исто тако неће враћати никоме документе поднесене у препису. Онима, којима својину не досуди, вратиће, на њихов захтев, документе поднесене у оригиналу, на потпис акта или уз пресуду у препису.

Пресуде у препису потписиваће председник и члан деловођа.

Усмене пријаве после свршеног рада и састављеног граничног протокола комисија неће примати, а писане неће узимати у поступак (послед. одељ. чл. 9. закона о шумама). Исто тако неће узимати у поступак ни молбе оних лица, која, и за време њеног рада, као оскудна са земљом за обрађивање, буду тражила, да им се што одвоји од ограниченог простора на уживање, а дотле нису ни на који део тога простора ни полагала право својине па ни порез плаћала.

Чл. 25.

Ни једноме приватном лицу комисија не може признати у својину више земљишта у ограниченој шуми него онолико, на колико му уредна тапија или извршна пресуда гласи; а ако је својина призната по савести (в. чл. 15. ових упуштава), онда онолико, колико је на истом месту, а под истим именом, уписано у пописне књиге на име дотичног лица и на колики простор оно плаћа порез по последњем распореду.

Ако би се премером нашло, да је простор већи, комисија ће га свести на горњу меру, тако, да у приватној својини остане онај простор, који више одговара имену „њива“, „ливада“, „закос“, „пашњак“ или „чаир“ и т. д., на које гласи тапија или пресуда, односно под којим је уведено у пописне књиге.

Та земљишта комисија ће ограничити, премерити и границе што чешћим, видљивијим и сталнијим белегама утврдити. При обележавању истих комисија ће пазити, да и она добију по могућности што правилнији облик.

У том циљу она може на рачун једне стране тога приватног земљишта уступити с друге стране и бољег или више државног земљишта.

Сем тога оним лицима, којима својина буде призната по савести, комисија може дати у току рада, у замену за признати простор, други простор од онога земљишта, које буде остављено ван граница шуме—општини или селу. Комисија ће ово учинити нарочито онда, ако се по томе основу признати простор састоји из апсолутно шумског земљишта, или кад то захтева само заинтересовано лице, па ма да му је својина призната и по тапији или пресуди.

При остављању потребних простора општинама и селима, комисије нека имају у виду и ову потребу, те да се она може у првом реду од истих задовољити.

Ако се у ограниченом простору деси у вези више имања (в. трећи одељак чл. 18.), која комисија призна за приватну својину, комисија ће сва укупно, а не посебно, ограничити, премерити и обележити, па у своме записнику и у граничном протоколу означити: дужину граница око свих имања, укупну површину и имена свих лица, којима тај простор припада.

VIII. О граничном протоколу.

Чл. 26.

Из записника комисијског рада (чл. 6. тач. 2. зак. о шумама и чл. 3. ових упуштава) комисија ће за сваку ограничену државну шуму и шумско земљиште саставити гранични протокол, у коме ће означити:

1. Назив ограниченог простора;
2. Између којих се села и кога среза и округа налази;
3. Дужину (обим) целе граничне линије у метрима;
4. Што тачнији опис граничне линије; број граничних белега; где је која постављена, почињући са првим бројем; одстојање у метрима од једне до друге; величина измерених углова; на коме су месту и поред чијих имања поједине белеге постављене; имена граничара (суседа) са назначењем каква су им земљишта (њива, ливада и т. д.), која граница додирује (в. на крају образац за гранични протокол), и

5. Која су поименце и одакле лица, на којим местима, са каквим и коликим својим имањем остала у ограниченом државном простору.

Овако састављени протокол потписаће сви чланови комисије. За оне чланове, који не би хтели протокол потписати, ни са назначењем да су у записнику одвојили мишљење, ставиће председник примедбу на протоколу и сам оверити.

Препис граничног протокола послаће председник надлежном првостепеном суду, односно ономе, на који буде упутио министар народне привреде, да на основу истог и чл. 14. зак. о шумама изда држави тапију (в. на крају образац за тапију).

Концепат протокола, све акте који се тичу ограниченог простора и скицу (кроки) истога, председник ће послати у исто време министру народне привреде, са својим извештајем о довршеном ограничавању.

IX. О поведеним споровима код судова.

Чл. 27.

Комисија ће за време рада узимати у поступак и оне предмете, који јој буду упућени од првостепених судова, преко министарства народне привреде, на основу чл. 151. зак. о шумама, и по њима изрећи своје пресуде, ако се тичу земљишта, које додирује границу, или је у простору, који је комисија ограничила.

По коме је од тих предмета спор само о својини земљишта, комисија ће о својини и пресудити, ако то не би било учињено већ по особеној пријави или не пријави интересованих, па о сваком предмету и својој пресуди поднети посебан извештај министру народне привреде уз повраћај свих аката; а по коме се питање о својини изродило услед извршене горосече, или је иначе у питању каква не расправљена кривица скопчана са питањем о накнади штете, комисија ће опет пресуду изрећи само о својини и поступити по горњем, а министар народне привреде упутиће предмет даље за пресуђење кривице и питања о накнади штете.

И по овим предметима комисија суди о својини по истим основима, по којима она, према закону и овоме упуту, и иначе суди и ради.

Оне пак од ових предмета, који би јој били упућени, а тичу се земљишта која нису остала у обиму постављених граница државном простору, нити се са тим границама с поља додирују, комисија неће узимати ни у какав поступак, већ ће их по свршеном ограничавању вратити министарству народне привреде, све једним актом, са извештајем да нису у додиру са ограниченим простором.

X. О ограничавању у новим крајевима.

Чл. 28.

У ново ослобођеним крајевима све шуме и јавни испусти сматрају се, по турским законима и по чл. 38. зак. о уређењу аграрних односа, за државну својину. За општинске и сеоске шуме у тим крајевима сматраће се у будуће, по чл. 1. закона о шумама, они шумски простори, који остану ван граница државних шума, кад се ове ограниче.

Према томе граничење државних шума и шумских земљишта у истим крајевима извршиће се, по чл. 10. зак. о шумама, са истим обзирима, са којима се, по одредбама закона и ових упуштава (в. чл. 15., 16., 17., 18. и 20.) имају граничити бивше општенародне шуме у старим границама Србије. Општине, села и приватна лица могу својину, целих шума и шумског земљишта или појединих делова, доказивати истим доказним средствима, којима се овде додају још и извршна решења аграрних комисија и турске тапије, али од ових само оне, које је издала или оверила царска тевтерхана (девтерхаканија) у Цариграду, и које се имају поднети комисији у преводу на српски језик, овереном у нашем министарству иностраних послова, а никако привремене тапије, ни пресуде (иљами) турских судова (мехџема и шериских комисија), који су судили о уживању и сјнору, и које се пресуде према томе равнају пресудама о снору наших судова.

XI. Издржавање комисија.

Чл. 29.

Члановима комисија припада дневница по чл. 7. зак. о шумама, од дана кога пођу од својих кућа на комисиски рад, па до повратка кућама, без икаквих других накнада.

Спомоћном особљу, по чл. 4. ових упуштава, припада дневница од дана, кога се јаве комисији на рад, па до дана разрешења.

Те дневнице, као и остале трошкове комисија, исплаћиваће председници из новаца, које ће добијати на своје признанице из најближих државних благајница, на које их Министар народне привреде буде упутио.

Из примљених новаца председници ће исплаћивати дневнице месечно или 15-тодневно. Сем тога они ће, на уредна признања и рачуне, чинити и друге ситне издатке,

на канцелариске и остале потребе, у колико истима комисије не би биле довољно снабдевене из министарства народне привреде.

Сваку исплаћену признаницу и рачун председници ће при исплати оверавати својим потписом.

О примљеним и издатим сумама дужан је сваки председник водити тачан рачун, који ће, кад комисија заврши или прекине рад и кад измири сва потраживања од ње, — закључити, па са свима документима примања и давања и остатком изузетога новца послати благајници министарства народне привреде, а ова ће му тада вратити његове признанице, на које је новац изузимао.

Овим се замењују упуства за ограничавање државних шума од 15. маја 1899. год. ШБр. 8381.

ШБр. 6410.

23. априла 1900. год.

у Београду.

Министар
народне привреде,

Жив. Живановић с. р.

ОБРАЗАЦ

ЗА ГРАНИЧНИ ПРОТОКОЛ

Комисија за ограничавање државних шума и шумских земљишта, састављена на основу чл. 5. зак. о шумама, ограничила је шуму Н. и исту, у овде изложеним границама, огласила за државну својину и о томе, на основу чл. 14. зак. о шумама и чл. 26. упуства министра нар. привреде од 23. априла ове год. ШБр. 6410., саставља гранични протокол у следећем:

1. Ограничена државна шума — шумско земљиште — суват — Н. налази се у атару — између атара — села Н. општине Н., у срезу Н. округа Н.

2. Целокупна гранична линија — периферија — дугачка је Н. метара а почиње и пружа се овако:

Са источне стране гранична линија почиње код белеге бр. 1. која се налази на месту Н. код Ћуприје — реке — потока — друма Н. а ударена је више забрана — њиве — ливаде М. Н. земљоделца из села Н. па иде право поред имања К. П., Н. Ж., П. М. из села Н. у дужини 100 метара до белеге бр. 2. која се налази на месту Н. ударена на дрвеном диреку, који је укопан на Умци више њиве Н. Н. из села Н. Одавде граница скреће у десно и иде уз поток Н. до раскрснице Н. која се налази на месту Н. на граници утрине села Н. па одавде право уз косу Н. до на врх крша Н. на белегу бр. 3. Гранична линија од белеге бр. 2 до белеге бр. 3 дугачка је 100 метара итд.

Са северне стране граница почиње код белеге бр. Н. иде гребеном до места Н. на белегу бр. Н. па скрећући у лево под углом од 67 степ. спушта се право низ косу Н. поред шуме села Н. у реку — поток — Н. код белеге бр. Н. па десно уз реку до утока потока Н. у исту, па десно право поред њива — ливада — забрана — сељана села Н. на вис Н. на коме се налази ископан шанац у

облику угла, у чијем је темену укопана белега бр. Н. Белега ова удаљена је од предходне белеге бр. Н. 200 метара итд.

Са западне стране граница се продужава од белеге бр. Н. иде право поред њиве Н. Н. из села Н. на друм који води у село Н. код белеге бр. Н. која је ударена на великом камену, који лежи више забрана Н. Н. из села Н. Гранична линија од белеге бр. Н. до белеге Н. на камену дугачка је 150 метара итд.

Са јужне стране граница почиње од белеге бр. Н. на великом камену, иде лево испод виса Н, а поред утрине села Н. до реке Н. па пресецајући ову на месту Н. више забрана М. П. из оела Н. прелази у атар села Н., па иде поред винограда сељана села Н. до места Н. на коме се налази камена умка, у којој је укопана белега бр. Н. Ова белега бр. Н. удаљена је од предње белеге бр. Н. 200 метара итд.

У границама ове државне шуме остали су и даље са својим приватним имањима и то:

1. М. Н. из села Н. са једном њивом у месту Н. у овим границама: са истока 50, са севера 100, запада 50 и југа 100 метара дужине. Целокупна површина Миланове њиве износи 0.50 хектара.

2. Никола Јовановић, Петар Павловић, Јован Миленковић итд. из села Н. са својим земљиштима, која су једна уз друга на месту Н. а у овим границама: са истока 1000, са севера 1500, са запада 1000 и са југа 1500 метара. Сва ова земљишта велика су 25 хектара итд.

При ограничавању ове шуме били су присутни, поред заинтересованих лица и председник-ци — суда општине Н., Никола Петровић, Јанко Стојановић итд.

• • јуна 1900 год.

у

Председник комисије,

Деловођа
Члан комисије,

Чланови:

ОБРАЗАЦ ЗА ТАПИЈУ

ТАПИЈА

Непокретног имања Српске Државе, и то земље под шумом — пашњака — зване-ог Н. Н., коју-ји је ограничила комисија за ограничавање државних шума у округу Н. (или ако је комисија одређена само за извесне шуме, онда казати »комисија за ограничавање Н. Н. шуме или шума«), одређена указом од (дан, месец и год.), према чл. II. закона од 26. јануара 1900 год. о изменама и допунама у закону о шумама и члановима 4, 13 и 151. зак. о шумама,

Ограничено шумско земљиште — пашњак — налази се у атару итд. преписати гранични протокол до речи: »При ограничавању ове шуме били су«, па место тога и потписа комисије ставити овако потврђење:

На основу §§. 211, 212, 213, 234, 238 и 292 грађ. закона, члана 14. закона о шумама и граничног протокола комисије за ограничавање државних шума Н. Н. од (датум и број комис. протокола) првостепени суд Н. Н., издајући ову тапију сопственику Српској Држави, проглашава је за правог сопственика овога имања, тако, да са истим може по својој вољи располагати.

Од првостепеног Н. Н. суда — датум, месец, година и број — у Н.

(М. П.)

Председник суда

Н. Н.

Писар

Н. Н.

Упоредио,

Н. Н.



Sw. br.
39076